

nenaspán, kot bi se bil vrnil z dolgega, dolgega popotovanja. — Nikar ga ne budi, vrnil se je domov, ker je nekaj pozabil, in nocoj mora spet na pot. — Potem je sedla na stol, v neposredno bližino enakomerno diha-jočega telesa: da, on je. Mogoče so ga srečala ista vprašanja, že takrat, ko sem brskala po registru neznanih hotelov. Dolgo je bilo treba čakati na tale trenutek. Skoraj celo življenje. Ko pa je že tu, ga moram pustiti, naj v snu utrdi odgovor — sen je najplodnejša njiva, v katero poganjajo najbolj resna spoznanja. Zdaj dokončno vem, da so krožnice strnjene samo takrat, kadar so središča napeta.

Ponoči se je zbudil s strahotno mirnim smehljajem:

— Saj veš, da sem moral opraviti svojo pot. —

Takrat je zadehtela z vsemi samoobsebiurnimi dodatki, dokončno:

— Vem. Le kavo naj skuham. Popila jo bova skupaj. —

Ves ta čas pa so snežinke bile ob okna in se spreminjale v svoja naličja: v roso, ki hlapi za drugi, naslednji dan.

TISOČE MILJ

Ivan Cimerman

I.

Oslepela človeškost

poseda po robovih kontinentov

čudne so pošasti jezera Lock Lommond

Ljudstva kuhajo kosila

iz vzdihov svojih bližnjih

v mlakah se uresničujejo žabe

Rakete pojejo na strunah neba

ženo z Zemljo varam

zaplodil ji bom divjaške planetke

na njih bom sam počival

nočem v usta našega planeta

kadar pride čas okostenitve

Ob vulkanskih žrelih

zajtrkujejo tuja ljudstva

Pridite v naše naselbine

Vaš prihod bo spihal prah

z ulic velemest

Že zdavnaj sem zapustil vse kože

mame očeta brata
 sebe samega
 Zlevil sem se v leva Levjesrčnega
 Že zdavnaj sem v slovarju jecljavčkov
 odpisal znake umiranja minevanja
 V izložbah belega blaga
 ob kumisu in prostitutkah
 Že zdavnaj sem zažgal abecedo
 neme gole prazne črke
 zvezal sem jezike vseh ljudstev
 in se na njih gugam

Vzgibi utrinkov vsejejo nam slutnjo v oči
 Naj zdrsne k meni topla ljubica vesolja
 košček zvezde košček nedoživetega
 iz niklja kobalta ali iz mesečine
 in naj se je oprime bitje
 s tipalkami neizrečenega očem in čutom
 O pridite v naše knjižnice
 neolita Neznanodobci
 kjer se ponavljamo ohranjamo
 za slepilo potomcem
 V naše spalnice kjer umira moškost
 ob kožuhih odrtih medvedov

II.

Pridite v naše znanstvene inštitute
 kjer vojaški enookci vodijo parado Uma
 v strelske jarke
 Pridite na farme krmišča pitanih živin
 kjer vzgajamo govornike za zeljne glave
 njihova nemost je popadla svet z blaznim krikom
 Pridite v tovarne težkih topov in tankov
 kjer proletariat grizlja banane in kruhovec ob čebuli
 Pridite v našo ogolelo človeškost
Z ROKAMI NEKIH DRUGIH OZVEZDIJ

III.

in povejte
 koliko ljudstev smo pomorili in
 zažgali poganom pod noži

Če nosite smrtnost s seboj
vas ne spustim k sebi
Če nosite venenje živega
vam zmečem v oči
vse kovačnice nesmisla
Če boste kdaj umrli s svojci
in plačanimi pogrebci
ne hodite na moj planet
pravkar blaznim ob umrlih civilizacijah
in si brusim kremplje
zrasejo mi v stratosfero

Ne morem vendar pri ljubempozabljenembogu
vse dneve prebirati osmrtnice in žalne govore
medtem ko življenje pljuska do grive sonca
da kaplje smeha sedajo na mojo dlan odprto svetu
Medtem ko milijarde zavrženih žarišč
ČAKA

da vsuje žareče prgišče toplote
v moje nemirne stopinje
Medtem ko se razpirajo ožine morij
in nižajo gorovja
razdalje pa kleče v puščici bliska
Medtem ko se v magmi
drami neka druga pest
prečista za poimenovanje

IV.

Ne morem osiveti
ne da bi pobil vse simbole smrti
in jahajoč duha
obrcal svet

Nihče naj mi ne hodi blizu
to je moje delo
in nihče me ne bo podkupil
s kruhom sirom ali templjem

V.

Pri Bogu
S svojim telesom hočem še kaj
razen saditi druga telesa

S svojimi rokami hočem še kaj
razen toplino drugih dlani
S svojo lobanjo hočem še kaj
razen posode za posmrtno vino mnogonožcem
posode za opij opicam
posode za lačne

S svojim telesom hočem priti
tako blizu nezaslutenemu
da bom sam
edini grobar svoje omejene moči

S svojim telesom hočem
zadržati zemljo
ki vse globlje vanj prodira

S svojim telesom se hočem
nagoltati drugih teles

VI.

Pot je dolga
tisoče milj
za umrlimi civilizacijami
vidim piti kamele v Sahari.

ZAKAJ NE RAZUMEMO SANJ

(Legenda)

Tone Partljič

Ljudje so postali prvič resno zaskrbljeni, ko je deževalo že ves mesec. Droben dež, a se ga je nabralo. Ostajali so po kočah ko mokre kure in z bojaznijo gledali skozi mokre šipe. Dasi je bilo poletje, je bilo hladno od stalnega dežja. Bilo je čisto jasno, da bo segnil krompir in da bo grozdje kislo, če ga bo sploh kaj. Reke so narasle, potoki so se razlili in vlačili za seboj otavo s travnikov. Starejši so pravili, da bo vesoljni potop, a še sami na dnu niso prav verjeli. Skrb pa je vseeno glodala.

— To bo sodni dan, so pravili.